

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év szeptember hó 12. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt T. R. ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. év február hó 06. napján kelt 24.B.1236/2017/17. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott élet elleni bűncselekményét foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés bűntettének {Btk. 165. § (1), (3) és (4) bekezdés} és garázdaság bűntettének {Btk. 339. § (1) és (2) bekezdés c) pont} minősíti.

A szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) évre enyhíti, a közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzi. A szabadságvesztés végrehajtását 4 (négy) évi próbaidőre felfüggeszti.

A vádlott pártfogó felügyeletét rendeli el.

A feltételes szabadságra, az előzetes fogvatartásra és házi őrizet beszámítására vonatkozó rendelkezést a szabadságvesztés végrehajtása esetére rendeli alkalmazni.

A bűnjeljegyzék 17. tételszám alatti AA008468 gyártási számú ACP pisztoly, valamint a hozzátartozó táruk, a 14. tételszám alatti 24 darab PMC 9 mm LUGER fenékjelzésű töltény, 1 darab tölténytartó doboz és egy darab műanyag tölténytartó, a 15. tételszám alatti 50 darab S&B 9 mm fenékjelzésű töltény, 1 darab tölténytartó doboz és 2 darab műanyag tölténytartó, továbbá a bűnjeljegyzék 19. tételszám alatti 1 darab tölténytartó doboz, 1 darab műanyag tölténytartó és 33 darab MFS BM 9×19 fenékjelzésű töltény és 3 darab PMC 9 mm LUGER fenékjelzésű töltény elkobzását mellőzi, lefoglalásukat megszünteti és a BRFK 01000-821/36246-19/1999.F. számú határozatára figyelemmel azokat a BRFK Rendészeti Szervek Igazgatási Rendészeti Főosztály Rendészeti és Fegyver Engedélyügyi Osztálya (1139 Budapest, Teve utca 4–6.) részére kiadni rendeli.

Az első fokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli a vádlott által 2018. február 06. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt is.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Fővárosi Törvényszék a 2018. február 06. napján kihirdetett 24.B.1236/2017/17. számú ítéletében bűnösnek mondta ki T. R. volt címzetes rendőr alezredes vádlottat emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160.§ (1) bek.] és lőszerezéssel visszaélés bűntettében. [Btk. 325.§ (2) bekezdés a) pont II. fordulat]. Ezért őt – halmazati büntetésül – 5 év 6 hónap szabadságvesztésre, 6 év lőfegyver használatával járó foglalkozástól eltiltásra, valamint 6 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította. A lefoglalt lőfegyvereket és lőszereket elkobozta, rendelkezett a további bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről. A vádlottal szemben 2 rendbeli zaklatás vétsége {Btk. 222.§ (2) bekezdés a) pont} miatt folyamatban lévő büntetőeljárást megszüntette.

Az ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére a 2 rb. zaklatás vétségeként értékelt bűncselekmény téves minősítése miatt a büntetés súlyosítása érdekében, a vádlott a fellebbezés okának és céljának megjelölése nélkül, védője az élet elleni bűncselekménnyel kapcsolatos tényállás részbeni megalapozatlansága okán, ezen cselekmény enyhébb minősítése és a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

Az ügyész fellebbezésének írásbeli indokolásában előadta, hogy az 1. vádpont esetében a bíróság tévesen állapította meg, hogy a vádirati minősítés szerinti 2 rendbeli kényszerítés büntette esetében a jelentős érdeksérelem, mint törvényi tényállási elem hiányzik. A T. R. vádlott fenyegetése - hogy a sértettek torkát bárdal elvágja, illetve a pisztolyával lelövi őket – alkalmas volt arra, hogy a megfenyegetett személyeket a szabad akarattal ellentétes cselekvésre készítse. A vádlott célja azonban nem a pusztá félelemkeltés volt, hanem az, hogy a szándékuk szerinti tevékenységükkel felhagyjanak, így éppen a zaklatás törvényi tényállási eleme a félelemkeltési célzat hiányzik. A vádlott fenyegetése B. A. R. sértett számára jelentős érdeksérelem okozására alkalmas volt, hiszen a fűrés elmaradása a lakás bérleti díj ellenében történő kiadásának – ezzel összefüggésben a bérleti díj előleg, illetve a kaució beszédésének – a késedelmét is eredményezhette volna. Mivel a vádlott fenyegetése a kívánt hatást nem érte el, a sértettek a fűrészt folytatták, a jelentős érdeksérelem nem alakult ki, a cselekmény kísérleti szakban rekedt. Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a vádlott bűnösségét 2 rendbeli a Btk. 195.§ -ába ütköző kényszerítés bűntettének kísérletében is állapítsa meg.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Fővárosi Ítéltáblára 2018. március 26. napján érkezett BF.168/2018/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással és kiegészítéssel tartotta fenn, a védelmi fellebbezéseket megalapozatlannak ítélte. Az elsőfokú ítélet I. tényállási pontjában rögzített cselekmény minősítését és az azzal kapcsolatos megszüntető rendelkezéseket támadó ügyészi fellebbezést nem tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A releváns bizonyítékokat egyenként és együttesen is értékelve a vádlott védekezésével szemben megalapozott tényállást állapított meg, mely az ORFK vezetőjének személyi parancsa alapján mindösszesen annyiban helyesbítendő, hogy a vádlott hivatásos rendőri szolgálati viszonya nem közös megegyezéssel, hanem lemondással szűnt meg 2016. december 02. napján. E kiegészítéssel a tényállás mentes az 1998. évi XIX. törvény 351.§ (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, így felülbírálatra alkalmas. A Fővárosi Törvényszék a logika szabályainak megfelelően tett eleget indokolási

kötelezettségének is. Az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott elkövetéskori tudattartalmára és azon keresztül eshetőleges szándékára, valamint bűnösségére és törvényesen minősítette az ítéleti tényállás II-III. részében foglalt élet és közbiztonság elleni büntetteit. Az élet elleni bűncselekménnyel kapcsolatos indokolása összhangban áll a Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatában kifejtettekkel, így az eltérő jogi minősítést célzó védői fellebbezés eredményre nem vezethet. Az elsőfokú ügyészi állásponttól eltérően – a kényszerítés szubszidiárius jellegére is figyelemmel – a törvényszék törvényesen minősítette az I. tényállási pontban rögzített terhelti cselekményt 2 rendbeli a Btk. 222.§ (2) bekezdés a) pontjába ütköző zaklatás vétségeként és - joghatályos magánindítvány hiányában – a Be. 332.§ (1) bekezdés b) pontjában írtak szerint helytálló az ezekkel kapcsolatos eljárást megszüntető rendelkezés is. A büntetés kiszabása során azonban különös súllyal értékelendő, hogy a vádlott hivatásos rendőrként olyan élet elleni bűncselekményt követett el, melynek megakadályozása kötelezettsége lett volna. A terhére rótt bűncselekmények mellett szabadságvesztés kiszabása szükséges. A törvényszék méltányosan járt el, amikor annak végrehajtási fokozatát a Btk. 35.§ (2) bekezdése indokolt felhívásával a Btk. 37.§ (2) bekezdés a) pontja szerinti börtönben határozta meg. A kiszabott szabadságvesztés tartama azonban törvénysértően enyhe. Annak a törvényi minimumot alig meghaladó mértéke ugyanis nem tükrözi az öt évtől tizenöt évi szabadságvesztéssel büntetni rendelt élet elleni büntett és a két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett közbiztonság elleni büntett együttes, valós tárgyi súlyát és túlzott mértékben tér el a Btk. 80.§ (2) bekezdése szerint irányadó középértéktől is. Hasonló okokból törvénysértően enyhe és nem feleltethető meg a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességnek a Btk. 61-62.§-a szerinti közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama, melynek súlyosítása a szabadságvesztés büntetéssel egyetemben, ahhoz igazodó mértékben ugyancsak indokolt. A rendőrként a fegyver- és lőszerkezelési szabályokat megszegő, önvédelmi maroklőfegyverét szándékos élet elleni bűncselekmény elkövetésére használó vádlott méltatlanná vált olyan foglalkozás gyakorlására ahol a fegyvertartási jártasság alkalmassági feltétel, vagy amely lőfegyver viselésével és használatával járhat, így a Btk. 53.§ (2) bekezdése alapján a lőfegyver használatával járó foglalkozásoktól végleges hatállyal tiltandó el. Ezek mellett az enyhítést célzó fellebbezések eredményre nem vezethetnek. Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a felhívott további súlyosító körülmény értékelését követően a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát emelje fel, a Btk. 53.§ (2) bekezdése alapján végleges hatállyal tiltsa el a lőfegyver használatával járó foglalkozástól, az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe számítsa be, egyebekben az elsőfokú ítéletet a Be. 371.§ (1) bekezdésének megfelelően hagyja helyben.

A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy a Fővárosi Törvényszék által megállapított tényállás a II. vádpont vonatkozásában részben megalapozatlan, mert a tényállás hiányos, részben pedig téves ténybeli következtetéseken alapuló. Az elsőfokú bíróság ítélete 5. oldala 6. bekezdésének első mondatában és a 7. bekezdés második mondatában téves ténybeli következtetéssel állapította meg, hogy a vádlott már korábban észlelte sértettet, nincs ugyanis olyan bizonyíték vagy adat ami azt támasztaná alá, hogy a vádlott a sértett által keltett mozgást, illetve ajtónyitást/csukást észlelte volna és ezért került volna sor részéről a tényállásban rögzített felszólításokra. A bizonyítási kísérlet eredménye alapján is megállapítható, hogy a lépcsőházban uralkodó, a vádlott által leírtak szerinti fényviszonyok mellett a vádlott nem észlelhette a sértettet. A sértett elmondása szerint a molnárkocsi mozgatása és az ajtó nyitása/zárása nem járt különösebb zajjal, így – a dörejártalomra is figyelemmel – a terhelti észlelésre a hangok alapján sem vonható következtetés. Ezek alapján az a bírói ténymegállapítás, hogy az okozott zaj és az ajtónyitását követően szükségszerűen beáramló fény hatására a vádlottnak is észlelnie kellett, hogy az tűzvédelmi ajtón ember közlekedik, ugyancsak téves ténybeli következtetésen alapuló. Ezzel

szemben a terhelti előadást, miszerint a terhelt a lépcsőházban patkányt látott vagy láthatott és emiatt vette elő önvédelmi fegyverét, a helyszínen intézkedő Z. Zs. és S. Zs. rendőr tanúk megerősítették, ahogyan közvetve K. N. és a III.sz. tanú vallomásai is alátámasztják. A logikátlan vádlotti magatartásra közepes fokú ittassága is magyarázatot adhat. A cselekmény jogi minősítésével kapcsolatban kifejtette, hogy a törvényszék még az általa megállapított tényállás keretein belül sem vizsgálta kellő alapossággal a terhelti szándékot, azaz, hogy a vádlottat cselekménye során ölési/sértési vagy csupán veszélyeztetési szándék vezette-e. E vizsgálatot a 3/2013. számú Büntető Jogegységi Határozatban írtaknak megfelelően elvégezve megállapítható, hogy a vádlott ugyan szemmel láthatóan ittas és zavart volt, azonban agresszív viselkedést nem tanúsított. Cselekménye nélküli az indító okot, a sértettel konfliktusa nem volt, az akaratelhatározás és az elkövetés között alig tapasztalható időköz. Ezek alapján az ölési szándék kizárható, a vádlott terhére kizárólag a löfegyverhasználat szabályainak megszegése és azzal összefüggésben a szándékos veszélyhelyzet előidézése róható. A lőszerezéssel visszaélés büntetése kapcsán kiemelte, hogy védenca rendelkezett érvényes fegyvertartási engedéllyel, a kérdéses lőszereket legális forrásból szerezte, szabályszerűen tárolta és kaliberük az engedéllyel tartott löfegyvernek megfelelő, így a cselekmény társadalomra veszélyességének hiánya, illetve az abban való tévedés is felvethető. Ennek elvetése esetén a cselekmény jogi minősítése megfelelő, azonban a társadalomra veszélyesség csekély foka a büntetés kiszabása során figyelmen kívül nem hagyható. Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság védenca II. vádpontban rögzített cselekvőségét elsődlegesen a Btk. 165.§ (3) bekezdésébe ütköző foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés büntetnének és a Btk. 339.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő garázdaság büntetnének, másodlagosan – sértési szándék megállapítása esetén – a Btk. 164.§ (8) bekezdése szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntett kísérletének minősítse. A büntetlen előéletű, a törvénnyel összeütközésbe azóta sem került, több mint 18 év szolgálati viszonyal rendelkező, munkáját kifogástalanul végző, a rendelkezésre álló adatok szerint segítőkész, jólelkű, elvált, de kiskorú gyermeke tartásáról gondoskodó, a cselekmény elkövetését megbánó vádlottal szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztést szabjon ki. Felszólalását követően a vádlottal kapcsolatos munkáltatói szándéknyilatkozatot csatolta.

A másodfokú nyilvános ülésen jelen lévő védő perbeszédében fellebbezését fenntartva, az írásbeli indítványával egyezően szólalt fel.

T. R. vádlott az elsőfokú ítéletben rögzített személyi körülményeivel kapcsolatban előadta, hogy szolgálati viszonyának lemondással történt megszűnését követően alkalmi munkából havonta 140.000 – 200.000,- Ft jövedelemre tett szert. 2004. évben született kiskorú gyermeke után havi 40.000,- Ft tartásdíj fizetési kötelezettség terheli. Ellene sem korábban, sem a jelen eljárás tárgyát képező cselekményeket követően büntetőeljárás nem volt folyamatban. Az ügy érdekében felszólalni nem kívánt.

Az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy cselekménye során ölési szándék nem vezette.

Az ellentétes irányú fellebbezések nyomán eljáró Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2018. szeptember 12. napján kihirdetett 24.B.1236/2017/17. számú ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat - figyelemmel arra, hogy a felek a fellebbezéseiket az 1998. évi

XIX. törvény hatálya alatt jelentették be és a vádlott jogorvoslati nyilatkozata az oka és cél megjelölésének hiányában teljeskörű fellebbezésnek tekintendő – ugyancsak teljeskörű volt és a Be. 590. § (2) bekezdés alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetésre és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésekre, az indokolás helyességére és arra is, hogy az elsőfokú eljárásban sérelem nélkül érvényesültek-e az eljárási szabályok.

A másodfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy az elsőfokú ítélet után, de még a másodfokú ügydöntő határozat kihirdetése előtt, 2018. július 01. napjától új eljárási törvény, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) lépett hatályba. Az eljárási cselekmények törvényes voltát azonban a foganatosításuk idején hatályban lévő normák alapján kell elbírálni (EBH 2008. 1757.). Ezzel kapcsolatosan a Be. 870. § (1) bekezdése is kimondja, hogy Be. hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza. Ennek megfelelően az ítéletábra a törvényszék eljárásának törvényességét az 1998. évi XIX. törvény szerint vizsgálta; míg a másodfokú eljárás teljes tartamában a Be. rendelkezései érvényesültek.

Az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást az 1998. évi XIX. törvényben foglalt eljárási szabályokat betartva, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le. Az ítélet feltétlen hatályon kívül helyezéséhez vezető a Be. 607.-608.§-aiban meghatározott, valamint az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabálysértést nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak. Betartotta a bizonyítás törvényességével kapcsolatos lényeges eljárási rendelkezéseket is, a terhelt, a tanúk és a szakértő figyelmeztetései törvényesek voltak, a figyelmeztetések és az arra adott válaszok a jegyzőkönyvekben rögzítésre kerültek. A bizonyítási eljárás során az észrevételezés, indítványtétel és kérdésfeltevés jogát maradéktalanul biztosította.

Ügyfelderítési kötelezettségének ugyancsak eleget tett. Az ügy érdemi elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta. A releváns bizonyítékokat maradéktalanul beszerezte. Kihallgatta a vádlottat, az eljárás korábbi szakaszában gyanúsítottként tett, illetve a tárgyalási szakban becsatolt írásbeli vallomását, csakúgy mint a vegyészszakértői, fizikusszakértői, elmeorvos-szakértői és toxikológiai szakértői véleményeket a tárgyalás anyagává tette. A fegyverszakértőt a 2017. november 30-i tárgyaláson közvetlenül is meghallgatta, a szakvéleménye ismertetését követően a felmerült kérdések kapcsán megnyilatkoztatta. A tényállás I. pontjával kapcsolatban tanúként hallgatta ki Sz. K. és B. A. sértetteket, az I. és II. vádpont kapcsán a III.sz. tanút, a II. vádpont esetében az I.sz. tanúként szereplő sértettet, az ugyancsak a társasházkezelő cég alkalmazásában az elkövetés idején helyszínen dolgozó V. G. B.-t, S. Z.-t, O. E.-t, a cselekmény idején éppen ügyfelekkel foglalkozó S.né S. E.-t és H. L. S.-nét, a házban lakó K. N.-t és K. Gy.-nét, továbbá K. J.-ét és K. Zs.-t, valamint a helyszínen intézkedő Z. Zs. r.szds. és S. Zs. r.ftörm. tanúkat. Az eljárás korábbi szakaszában tanúként tett vallomásaikat szükséges körben az 1998. évi XIX. törvény 297.§ (1)-(2) bekezdésében írtakkal összhangban a tárgyalás anyagává tette, a vallomások közti ellentmondásokat feltárta, feloldásuk érdekében a lehetséges intézkedéseket megtette. Beszerezte és ismertette a vádlott szolgálati idejére vonatkozó dicsérleteit, elismeréseit és fenytéseit tartalmazó személyi adatlapot. A bizonyítási kísérletről készült, továbbá a társasházkezelő cég folyosóján elhelyezett biztonsági kamera által készített felvételeket a tárgyaláson lejátszotta. A releváns okirati bizonyítékokat, köztük a szemlérlől és a lefoglalásról, valamint házkutatásról készült jegyzőkönyveket az 1998. évi XIX. törvény 301.§-ának megfelelően hiánytalanul a tárgyalás anyagává tette.

A feltárt bizonyítékokat ítéletében a szükséges részletességgel, iratszerűen megjelölte, majd túlnyomó részt okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően egyenként és összességükben is értékelte.

A vádlott személyi körülményei körében tett ítéleti megállapítások ugyanakkor T. R. másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata, továbbá a az ORFK Személyügyi Főigazgatóság átirata (nyom.ir.143.o) és a terhelt rendőrségnél vezetett személyi adatlapja (bírószági iratok 13.sorsz.) alapján annyiban pontosításra és kiegészítésre szorulnak, hogy T. R. helyesen 1998. október 16. napjától volt a rendőrség hivatásos állományának tagja, hivatásos szolgálati viszonya pedig 2016. december 02-i hatállyal lemondással szűnt meg. Ezt követően alkalmi munkából havonta 140.000 – 200.000,- Ft jövedelemre tett szert. 2004. évben született kiskorú gyermeke után havi 40.000,- Ft tartásdíj fizetési kötelezettségét jelenleg is teljesíti. Ellene sem korábban, sem a jelen eljárás tárgyát képező cselekményeket követően büntetőeljárás nem volt folyamatban.

A részben mérlegeléssel megállapított tényállás jórészt mentes a Be. 590.§ (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, azonban nem kellő részletességgel tartalmazza az I.sz. tanú irányába leadott lövésnek a bizonyítási kísérlet, valamint a biztonsági kamera felvétele, továbbá az azokból levonható ténybeli következtetések alapján megállapítható, a cselekmény jogi megítélése szempontjából releváns körülményeket. Nem rögzíti a helyszín pontos leírását, egyoldalúan és hiányosan tartalmazza a vádlott által használt expanzív lőszer tulajdonságait. A tényállás ezért hiányos, részben pedig téves ténybeli következtetéseken alapuló, így az ítélet a Be. 592.§ (2) bekezdés a) és d) pontjában írt okokból részlegesen megalapozatlan.

Miután azonban e hiányosságok a Be. 593.§ (1) bekezdése alapján a bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján maradéktalanul kiküszöbölhetők, az elsőfokú ítélet ezen hibái a felülbírálat során is orvosolhatóak voltak az alábbiak szerint.

A tényállás II. pontja első bekezdése első mondatát követően a másodfokú bíróság a tényállást Gy. P. Kft. biztonsági kamerájának felvétele és a szemle jegyzőkönyv adatai alapján azzal egészíti ki, hogy:

„A Gy. P. Kft. irodái egy 130 cm széles és 1260 cm hosszú folyosóról nyílnak, az ott dolgozók munkavégzésük során a folyosón közlekednek, azt e célból 2016. december 02. napján 13 óra körüli időben is használták. ”

A tényállás II. pontját illetően az ítélet 6. oldala 5-7 bekezdését a bizonyítási kísérlet eredménye, a biztonsági kamera felvétele, a szemle jegyzőkönyv, továbbá az I.sz. tanú vallomása, továbbá a lőfegyverek tartására vonatkozó jogszabályok és a vádlott hivatásos rendőri szolgálati viszonyával összefüggő kötelező lögyakorlatra vonatkozó szabályok és az e bizonyítékokból levonható ténybeli következtetés alapján kiegészíti, helyesbíti és akként állapítja meg, hogy:

„Az I.sz. tanú mintegy 10 másodpercet tartózkodott a közel derékszögben nyitott tűzvédelmi ajtó nyílásában, ezalatt a molnárkocsit megragadta, majd a vádlotti szemszögből balról jobbra, a folyosóra befelé nyíló ajtó nyílását a molnárkocsival együtt hátra – a vádlotti szemszögből balra – mozdulva, a kivilágított folyosóra visszalépve elhagyta és kezével visszanyúlva az ajtót becsukta. Az ezt észlelő, a sértettnél több lépcsőfokkal magasabban álló vádlott, a sértett ajtónyílásból történő kilépését követően szinte azonnal, még az ajtó teljes becsukódása előtt - anélkül, hogy meggyőződött volna arról, hogy az általa be nem látható ajtó mögötti folyosórészen személy tartózkodik-e – az ajtónak a sértett általa is észlelt távozási irányával ellentétes (vádlotti szemszögből jobb) oldalára, felülről lefelé irányzottan, a vízszinteshez képest 22 fokban, néhány méteres távolságból

célzott lövést adott le. A lövedék az ajtón 97 cm magasságban, annak tengelyes oldalától mintegy 15 cm távolságra, az ekkor már a fal mögötti területen álló I.sz. tanútól kb. egy méteres távolságban haladt át (szemle jkv. 13.o, nyom.ir. 85.o), majd a 130 cm széles (szemle jkv. 13.o, nyom.,ir. 85.o) folyosó szemközti falába a két szemközti irodába nyíló ajtó közötti falszakaszon 48 cm magasságban, a falsíkkal 75,6 fokos szöget bezáróan csapódott be.

A lövés hatására az ajtó melletti falszakasz előtt álló I.sz. tanú farmernadrágjára rászóródott a tűzvédelmi ajtó belső üvegszálának szigetelő anyaga.

A vádlott, mint rendőr szolgálati fegyverével kötelezően, legalább évente egy alkalommal lögyakorlaton vett részt, továbbá az engedéllyel tartott fegyverével is évente legalább egy alkalommal lögyakorlaton kellett részt vennie. Olyan jártassággal rendelkezett a fegyverhasználatot illetően, hogy célzott lövés leadására képes volt.”

A tényállás II. pontját illetően az ítélet 6. oldala 8. bekezdését az igazságügyi fegyverszakértő véleménye (fegyverszakértői vélemény nyom.ir. 335.o. 6./ pont) és a tárgyaláson tett nyilatkozata (24.B.12346/2017/9. jkv. 37.o, alulról harmadik bekezdés) alapján azzal egészíti ki, hogy:

„Ugyanakkor szilárd tárgyba csapódva (kő, beton, fém) akár szilánkokra szakadnak, kisebb a gurulat veszélye. Többnyire nem hatolnak át az emberi testen sem, vagy ha áthatolnak nagyon kevés energiájuk marad, így végtelen személyek megsebesítésének lehetősége is kisebb.”

Az ítélet 7. oldalának 4. bekezdését követően a vádlott által leadott lövés már a tényállásban rögzített körülményei és az azokból levonható ténybeli következtetés, továbbá a fegyverszakértő véleménye alapján a tényállást azzal egészíti ki, hogy:

„A vádlott azzal, hogy önvédelmi célú löfegyverét a fegyverekről és lőszerekről szóló 253/2004. (VIII.31.) Korm. rendelet 38.§ (1) bekezdés c) pontjában írtakkal ellentétben közepes fokban ittas állapotban magához vette, majd azt ittas állapotában indokolatlanul használva, az ajtónyílásból távozó I.sz. tanú távozásával egy időben, a tanú közvetlen közelébe az ajtóra irányzott lövést adott le anélkül, hogy meggyőződött volna arról, hogy a lőirányba eső, általa a lövés időpontjában be nem látható ajtó mögötti területen személy tartózkodik-e, a löfegyver használatára vonatkozó és reá nézve kötelező foglalkozási szabályokat megszegte.

Cselekménye következtében fennállt a lehetősége annak, hogy az ajtón áthaladó lövedék mozgási energiájából adódóan akár közvetlenül, akár közvetve – gurulat folytán – az I.sz. tanúnak vagy a társasházkezelő Kft. folyosóról nyíló irodáiban dolgozó alkalmazottainak súlyos, de akár az életüket is veszélyeztető testi sérülést okozzon.”

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 593. § (3) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A Fővárosi Törvényszék eleget tett indokolási kötelezettségének is. Ítélete 7-29. oldalán tényállási pontonként adott számot arról, hogy mely bizonyítékot és miért fogadott el, a terhelti védekezést mely körben és milyen okokból vetette el. Az I. és III. tényállási pont tekintetében a tényállás a sértettek egybehangzó vallomásai és az ügyiratok tartalma alapján aggálytalanul megállapítható volt, az ezekkel kapcsolatos bírói ténymegállapításokat a másodfokú eljárásban már a felek sem

támadták. A törvényszék a tényállás II. pontját illetően is a logika szabályaival összhangban mutatott rá azokra a bizonyítékokra (biztonsági kamera felvétele, miszerint a folyosón égett a villany, az I.sz. tanú vallomása, hogy maga a vádlottat észlelte, ruházatára, még a tekintetére is nyilatkozni tudott, továbbá a bizonyítási kísérlet eredménye miszerint a folyosó égő villany mellett az ajtónyílásban személy a lépcsőházi világítástól függetlenül látható) melyekkel kapcsolatban a vádlottnak a személy észlelésének hiányára és a látási viszonyokra vonatkozó előadása cáfolható, az I.sz. tanú és a vádlott cselekvősege közti szoros összefüggés tetten érhető, így a vádlott rágcsgáló megölésére irányuló szándékát állító védekezése az ítélet 21-28. oldalán írtak szerint az ítélet tábla álláspontja szerint is bizonyossággal elvethető volt. Helyesen járt el a törvényszék akkor is amikor az I.sz. tanú személyére leadott célzott lövésre vonatkozó minden ténybeli alapot nélkülöző vádirati állítást elvetette, ugyanakkor tévedett amikor a szándékosan a sértett közelébe leadott lövés lehetőségének vizsgálatát a cselekmény jogi minősítése körében elmulasztotta.

A Fővárosi Törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére. Az ítélete 29-31. oldalán kifejtett színvonalas indokolásában írtak mentén törvényes a vádlott I. tényállási pontban rögzített cselekményének 2 rendbeli a Btk. 222.§ (2) bekezdés a) pontjába ütköző zaklatás vétségeként történt jogi minősítése, csakúgy, mint a tényállás III. pontjában írt cselekménynek kapcsán a Btk. 325.§ (2) bekezdés a) pontjának II. fordulatába ütköző lőszerezéssel visszaélés büntette megállapítása. A védő perbeszédében kifejtett érveire figyelemmel utal az ítélet tábla arra is, hogy Magyarországon az expanzív fegyverek önvédelmi célú lőfegyverhez való tartása tilalmazott (a lőfegyverekről és lőszerekről szóló 2004. évi XXIV. törvény 4.§ (1) bekezdés a) pont és a hivatkozott kormányrendelet melléklete). A szabályozás célja a jelentős roncsoló hatással bíró lőszerek önvédelmi célú használatának megakadályozása. Mindezzel a fegyvertartási engedéllyel rendelkező és egyébként is hivatásos rendőri állományban lévő vádlottnak tisztában kellett lennie. A lőszer beszerzésének és tartásának körülményei alapján a társadalomra veszélyesség hiányára, illetve az abban való tévedésre hivatkozó védői érvelés – különösen a kérdéses lőszerek önvédelmi céllal tartott lőfegyverbe történő betárazására is – nem foghatott helyt.

Tévedett ugyanakkor az elsőfokú bíróság a vádlott élet/testi épség elleni bűncselekményének jogi minősítése során. Az indokolásban kifejtett álláspontjával szemben ugyanis (24.B.1236/2017/17. sz. ítélet 32.o. első bek.) önmagában a sértett irányába néhány méterről leadott lövés tényéből az ölési szándékra következtetés nem vonható. Az élet vagy a testi épség elleni szándékos bűncselekmények, valamint a testi sérüléssel járó vagy halált eredményező foglalkozás körében elkövetett szándékos veszélyeztetés közötti elhatárolás kizárólag az elkövető szándékának a vizsgálata alapján történhet [BH 1993.475.] Az ítélkezési gyakorlat egységes abban, hogy az olyan esetekben, amikor az elkövető az önvédelmi pisztolyával a sértett irányába, de nem személyére célzott lövést ad le, és ez a szándékán túlmenően testi sérülést vagy halált okoz: a szándékos veszélyeztetés megállapításának van helye [BJD 10.076., BH 1987.154., BH 1990.368.].

A bíróságnak tehát elsődlegesen abban a kérdésben kellett volna állást foglalnia, hogy a vádlottat cselekménye során sértési/ölési vagy csupán veszélyeztetési szándék vezette-e. A releváns körülmények részletes vizsgálatát azonban elmulasztotta.

Ez a III. Számú Büntető Elvi Döntés értelmében nem mellőzhető abban az esetben sem, ha a vádlott a cselekményt önhibából eredő ittas illetve bódult állapotban követte el. Az ilyen állapotban a bűncselekmény tényállását megvalósító személyt ugyanis olyannak kell tekinteni, mintha beszámítási képessége lenne és a bíróságnak azt kell vizsgálni, hogy az elkövetési körülmények elemzése alapján a cselekmény miként lenne minősítendő az alanyi oldal teljessége esetén. Ezt pedig csak a tárgyi oldal beható vizsgálata alapján lehet elbírálni.

A védelem helytállóan hivatkozott arra, hogy a vádlott és a sértett nem ismerte egymást, köztük a cselekményt megelőzően konfliktusra nem került sor, a cselekményt az irányadó tényállás szerint az

I.sz. tanú lépcsőházban történő ismételt „motoszkálása” váltotta ki anélkül, hogy a lövést megelőzően a sértetti magatartást a terhelt komolyan kifogásolta volna. A vádlotti szándékra – a védekezésre is figyelemmel – a jelen esetben is az elkövetés körülményeiből és a cselekmény tárgyi oldali ismérveiből vonható megalapozott következtetés. A tényállás alapjául elfogadott I.sz. tanú vallomása, a bizonyítási kísérlet eredménye, valamint a biztonsági kamera felvétele és a szemle adatai alapján a vádlottnak észlelnie kellett, hogy az I.sz. tanú a tűzvédelmi ajtót kinyitva a molnárkocsiért a lépcsőházba lép. Miután az I.sz. tanú a vallomása szerint a lépcsőházba lépve az átlagosnál rosszabb látása ellenére maga is észlelte a lépcsőfordulóban álló vádlottat, sőt még a testtartására, ruházatára, a tekintetére is nyilatkozni tudott, a vádlottnak is észlelnie kellett a sértettet. Ezt a lövés, annak iránya és a sértett mozgása közti időbeli egybeesés kétséget kizáróan alátámasztja. Tény az is, hogy az I.sz. tanú több, mint 10 másodpercig tartózkodott a nyitott ajtóban (a vádlottra rá is köszönt), ennek ellenére azonban – bár a vádlott végig tűzkész fegyvert tartott a kezében (röviddel előtte pedig négy alkalommal a lépcsőház plafonjába is lőtt), azaz a személyre irányzott lövésre minden lehetősége megvolt – a lövésre csak akkor került sor, amikor a sértett a vádlotti szemszögből balról jobbra befelé nyíló ajtó nyílását a molnárkocsival balra mozdulva elhagyta. A sértett távozása és annak iránya a bizonyítási kísérlet eredménye alapján ugyancsak nem vitathatóan – pusztán az ajtó tengelyes oldalának a lépcsőházban uralkodó fényviszonyoktól független felismerhetőségéből és annak a sértett mozgását is behatóró jelentőségéből adódóan – a vádlott által szintén észlelhető volt. Az irányadó tényállás szerint a vádlott a lövést a sértett ajtónyílásból balra történő kilépésével gyakorlatilag egy időben, még az ajtó teljes becsukódása előtt (a becsapódás pillanatában az ajtó éle 28 cm-re nyitott helyzetben állt (szemle jkv. 14.o. nyomir. 86.o.)), az ajtónak a sértett távozási irányával ellentétes - zsanér felőli - oldalára irányzottan adta le, a lövedék az ajtón annak tengelyes oldalától mintegy 15 cm távolságra – a sértettől kb. egy méteres távolságban haladt át (szemle jkv. 13.o. nyom.ir. 85.o). Figyelmet érdemlő körülmény az is, hogy a lövés leadását követően a vádlott cselekményével felhagyott, a sértettet nem követte, a társasház kezelő cég által használt területre történő behatolást meg sem kísérlete.

Így a nem cáfolhatóan szándékosan a sértett közvetlen közelébe (és nem a sértettre) leadott lövés esetében csak az állapítható meg, hogy a terhelti szándék a lőfegyver használatára vonatkozó szabályok megszegésével a közvetlen veszélyhelyzet létrehozását és azon keresztül – mintegy a korábbi garázda jellegű cselekmény folytatásaként – riadalom keltését, a korábbi hatástalan fenyegetés (mennyezetbe leadott lövések) nyomatékosítását, nem pedig testi sérülés előidézését célozta. A lövészetben gyakorlott vádlott néhány méter távolságból nem tévesztett célt amikor szándékosan mintegy egy méterre az I.sz. tanú teste mellé lőtt.

Kétségtelen tény, hogy a vádlottnak, mint a társasház lakójának tudomása volt arról, hogy a lövéssel érintett tűzvédelmi ajtó mögötti területen a társasház kezeléssel foglalkozó Gy. P. Kft. irodái találhatók, ahol munkaidő lévén vélhetően munkavégzés folyik, így a területen az I.sz. tanún túl további személyek is tartózkodhatnak. Ezért a bíróságnak vizsgálnia kellett azt is, hogy a vádlottnak a lövés leadásakor kellett-e számolnia azzal, hogy az ajtó mögötti a terhelt számára nem belátható területen esetlegesen további személy tartózkodik, akit az ajtón áthatoló lövedék eltalálhat. Ha igen e személyek életének kioltásába vagy nekik sérülés okozásába a vádlott belenyugodott-e, azaz cselekménye erre figyelemmel értékelhető-e szándékos élet- vagy testi épség elleni bűncselekmény kísérleteként.

A Btk. 7.§-a szerint szándékosan követi el a bűncselekményt aki cselekményének következményeit kívánja, vagy e következményekbe belenyugszik. A szándékosság e két foka egyaránt megköveteli a következmények előrelátását, hiszen az érzelmi viszonyulás (kívánás, belenyugvás vagy közömbösség,) csak meglévő tudati tények tekintetében értelmezhető. A tudati oldal az elkövető észlelése, illetve a tapasztalat alapján határozható meg. Észlelés hiányában arra tapasztalati oldalról csak akkor vonható következtetés, ha a következmény szükségszerű, rendszerinti vagy legalábbis

reálisan várható. Csak ez esetekben jelenthető ki ugyanis, hogy az elkövetőnek a magatartása következményeivel számolnia kellett. Pusztán abból a körülményből, hogy a káros eredmény bekövetkezése (jelen esetben további személy sérülése) nem zárható ki, azaz elméletileg lehetséges, az előrelátásra és a belenyugváásra alappal következtetni nem lehet. [BH. 2018.239] Ellenkező esetben a szándékos veszélyeztetés, mint elkövetési magatartás soha nem valósulhatna meg.

A gondatlan bűncselekmények jellemzője, hogy a következmények több lehetőség közül véletlenszerűen jelennek meg, hiszen a kauzális történést – szemben a szándékos bűncselekményekkel – a tettes szándéka nem fogja össze és nem irányítja. (Dr. Békés Imre, Dr. Gellér Balázs Büntetőjog Általános Rész Harmadik hatályosított kiadás HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft. Budapest, 2006. 113.o) Az előrelátás a tudatos gondatlanság esetében kevésbé határozott, mint a szándékosság értelmi oldalán. A tényállásszerű eredmény esetleges bekövetkezése az elkövető tudatában csak több más lehetőség mellett jelenik meg. Mégpedig esetleg pusztán absztrakt lehetőségként, és ilyenkor a gondatlanságnak ez a formája már az értelmi oldalon különbözik az eshetőleges szándéktól, amelynél az elkövető legalább reálisnak tartja az eredmény bekövetkezését. (Magyar Büntetőjog I-III Kommentár a gyakorlat számára HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Budapest 2017.)

Amint azt a törvényszék ítélete indokolásában maga is helyesen megállapította a vádlott cselekvését az I.sz. tanú mozgása váltotta ki. A lépcsőházból nyíló tűzvédelmi ajtó funkciójából adódóan, de a bizonyítási kísérlet során rögzített felvétel szerint is a vádlottnak tudomással kellett bírnia arról is, hogy az ajtó nem ügyfélváróra vagy irodára, hanem folyosóra nyílik. Láta, hogy az ajtónyílásban I.sz. tanú egyedül tartózkodik, rajta kívül más személyt nem észlelt és nem is észlelhetett. A folyosó illetve az ajtó elhelyezkedéséből alappal következtethetett arra is, hogy a közel 90 fokban nyitott 95 cm széles ajtó, az ajtó előtti területen történő áthaladást nyitott állapotában mindkét irányban, ha nem is lehetetleníti el, de akadályozza, így az ajtó becsukódásáig akár I.sz. tanú akár további személy ajtó előtt történő áthaladása bár ki nem zárható, de reálisan nem várható. A vádlott a lövést felülről lefelé irányzottan a vízszinteshez képest 22 fokos szögben a még nyitott ajtóra adta le. Azon a lövedék 97 cm magasságban haladt át, majd a 130 cm széles (szemle jkv. 13.o, nyom.,ir. 85.o) folyosó szemközti falába 48 cm magasságban csapódott be. A löirányon túl nem hagyható értékelés nélkül az sem, hogy a vádlott önvédelmi fegyverében expanzív löszert használt. Ezen löszerek tulajdonsága pedig, hogy szilárd tárgyba csapódva (kő, beton, fém) akár szilánkokra szakadnak, kisebb a gurulat veszélye. „Lágy” célba (emberi testbe, állatba) csapódva felgombásodnak deformálódnak, keresztmetszeti felületük a többszörösére növekszik. (fegyverszakértői vélemény nyom.ir. 335.o. 6./ pont). Ennek okán többnyire nem hatolnak át az emberi testen sem, vagy ha áthatolnak nagyon kevés energiájuk marad, így vértlen személyek megsebesítésének lehetősége kisebb. (szakértő tárgyaláson tett nyilatkozata 24.B.12346/2017/9. jkv. 37.o, alulról harmadik bekezdés).

Miután tehát a vádlott az I.sz. tanún kívül más személyt nem észlelt, de tudomással bírt arról, hogy az ajtó nem emberek tartózkodására, hanem csupán a közlekedésükre szolgáló folyosóra nyílik, a nyitott ajtó a folyosón történő közlekedést akadályozza és a lövésre még ajtó becsukódása előtt sor került, a lövést felülről lefelé irányítottan, expanzív löszerral, fém borítású tűzvédelmi ajtóra adta le, nem vonható következtetés arra sem, hogy további személyek sérülésének lehetőségét előre látva sérülésük, haláluk lehetőségébe belenyugodva cselekedett. Erre oka sem volt. A legalább eshetőleges sértési vagy ölési szándék ezért az esetlegesen ott tartózkodó további személyek vonatkozásában is kizárható.

A terhelt ugyanakkor tudta azt, hogy az élet kioltására is alkalmas lőfegyverrel az ajtóra célozva leadott lövések ugyan nem bizonyosan, de az ajtón áthatolhatnak, a folyosó területére is

csapódhatnak, és így - akár közvetlenül, akár közvetve (a kisebb esélyű, de ki nem zárható gurulat folytán) – a folyosón közlekedő vagy ott tartózkodó személyek életét vagy testi épségét veszélyeztethetik. A terheltnek a lövés leadása előtt módja sem volt meggyőződnie afelől, hogy az ajtón belül vagy a folyosón - amelyet a társasház kezelő cég dolgozói igénybe vesznek - ténylegesen tartózkodik-e valaki. A biztonsági kamera felvételén láthatóan az ajtóra leadott lövést megelőzően mintegy 3 perccel, a lépcsőházba nyíló tűzgátló ajtóval szembeni, a folyosóról nyíló irodába egy ott dolgozó bement, így ténylegesen a veszélyhelyzet fennállt.

A vádlott azzal, hogy önvédelmi célú löfegyverét a fegyverekről és lőszerokről szóló 253/2004. (VIII.31.) Korm. rendelet 38.§ (1) bekezdés c) pontjában írtakkal ellentétben közepes fokban ittas állapotban viselte, majd azt indokolatlanul használva az ajtónyílásból távozó I.sz. tanú távozásával egy időben, a tanú közvetlen közelébe az ajtóra irányzott lövést adott le, a löfegyver használatára vonatkozó és reá nézve kötelező foglalkozási szabályok szándékos megszegésével járt el, és magatartásának eredményeként az I.sz. tanú és a Gy. P. Kft. helyszínen tartózkodó alkalmazottainak életét-testi épségét közvetlen veszélynek tette ki.

A Btk. 165.§ (4) bekezdése szerint a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés tekintetében a löfegyver használatára és kezelésére vonatkozó szabályok foglalkozási szabálynak minősülnek.

Mindezek alapján a vádlottat a II. tényállási pontban rögzített cselekménye – miután ölési/sértési szándék nem vezette, – az elsőfokú ítéletben megállapított minősítéssel szemben a Btk. 165.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. tétele szerint minősülő foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés büntettét valósította meg. [BH.1993.475.]

Az indokolatlan, az I.sz. tanúban riadalom keltését célzó, azonban a társasház lépcsőházában, a lakók és a társasház kezelő gazdasági társaság dolgozói és ügyfelei által is jól hallható módon, löfegyverből leadott öt – négy alkalommal a lépcsőház plafonjába, majd röviddel azok után a tűzlépcsőház ajtajára irányzott – lövés egyben olyan kihívóan közösségellenes erőszakos magatartás, mely alkalmas volt arra, hogy a lakókban és a Kft. dolgozóiban, valamint ügyfeleikben is megbotráncokozást vagy riadalmat keltsen, így a Btk. 339.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő garázdaság büntette törvényi tényállási elemei is maradéktalanul azonosíthatók.

Kétségtelen, hogy a garázdaság szubszidiárius bűncselekmény, melynek valódi alaki halmazatban történő megállapítására csak az esetben kerülhet sor, ha a garázdaságot megvalósító cselekmény súlyosabban büntetendő további bűncselekményt nem valósít meg. Amellett, hogy a vádlott élet vagy testi épség elleni bűncselekménye (foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés büntette) valamint a fegyveresen elkövetett garázdaság büntette különös részi büntetési tétele azonos, így alaki halmazatuk – a 34.az. BK. véleményben írtak alapján – is mindenképpen valóságos, a jelen esetben a garázdaság alapjául szolgáló vádlotti magatartás – bár folyamatossága okán természetes egységet képez – de önmagában is több mozzanatból tevődik össze. Az eltérő jogtárgyat sértő elkövetési magatartások csak az ajtóra leadott lövés esetében fedték egymást, míg az ugyancsak a garázdaság büntettén belül értékelhető a lépcsőház mennyezetére leadott lövések esetében elváltak, így a halmazat ez okból is valóságos. Beolvadásra az eltérő elkövetési magatartások okán a vádlott által ugyancsak megvalósított és a garázdaságnál súlyosabban minősülő lőszerrel visszaélés viszonylatában sem kerülhetett sor. Az ajtóra és a plafonra leadott lövésekben és a lőszer ilyen módon történő felhasználásában megjelenő erőszakos magatartás az engedély nélküli tartáson kívül eső, annak keretein belül nem értékelhető, azt túllépő, további aktív elkövetési magatartás, így e két bűncselekmény halmazata valóságos anyagi.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék ítélete a terhelt élet elleni bűncselekményének a jogi minősítése tekintetében törvénysértő, ezért az erre vonatkozó rendelkezést megváltoztatta és a vádlott II. tényállási pontban rögzített élet elleni bűncselekményét foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés büntettének {Btk. 165. § (1), (3) és (4) bekezdés} és garázdaság büntettének {Btk. 339. § (1) és (2) bekezdés c) pont} minősítette.

A zaklatás vétsége vonatkozásában joghatályos magánindítvány hiányában az eljárás megszüntetésére törvényesen került sor.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta. Az eltérő jogi minősítés okán azonban további súlyosító körülmény a terhére rótt bűncselekmények többszörös halmazata. A cselekmény súlyát, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességet növeli, hogy önhibából eredő ittas állapota mellett, a kérdéses időszakban agresszivitással és a társadalmi együttélés szabályaival nyíltan szembehelyezkedő, italozó életmódot folytatott. Az élet elleni bűncselekmény kísérleti szakban rekedése, a kísérlet távoli volta az enyhítő körülmények köréből értelemszerűen mellőzendő. A cselekmény káros következményeinek, a testi sérülések bekövetkezésének elmaradása, az I.sz. tanú megbocsátása, továbbá az, hogy a nem a szolgálattal összefüggésben elkövetett bűncselekmények a vádlott hosszú ideje kifogástalanul végzett, a megélhetését biztosító szolgálati viszonyának megszűnését is eredményezték, illetve a mintegy 21 hónapos eljárás alatt közel 8 hónapig előzetes letartóztatásban, 1 hónapig pedig házi őrizetben volt, enyhítő körülményként értékelendő.

A vádlott terhére rótt élet elleni bűncselekmény lényegesen enyhébb jogi minősülése, továbbá a pontosított és kiegészített bünteteskiszabási tényezők mellett a vádlottal szemben a törvényszék által kiszabott 5 év 6 hónap szabadságvesztés büntetés jelentősen eltúlzott. A súlyosítást célzó ügyészi fellebbezés ezért eredményre nem vezethetett. Tény, hogy a Btk. 81.§ (1)-(3) bekezdésére figyelemmel a halmazati büntetés kiszabásánál irányadó tételkeret jelen minősítés mellett is jelentős – 2 évtől 12 évig terjedő szabadságvesztés – melynek középértéke a Btk.80.§ (2) és (3) bekezdése alapján 7 év. Ugyanakkor a büntetés kiszabása során nem volt figyelmen kívül hagyható, hogy a vádlott esetében az irányadó tételkeretet meghatározó legsúlyosabban büntetendő bűncselekmény kizárólag abban valósult meg, hogy az egyébként rendőrként is szolgálati fegyver viselésére, továbbá önvédelmi célú löfegyverek és ahhoz tartozó löszerek tartására jogosult vádlott olyan löszereket is tartott, melyek önvédelmi célú löfegyverhez nem engedélyezhetők. A legsúlyosabb bűncselekmény konkrét tárgyi súlya – a löszerek megszerzésére és tárolására vonatkozó további szabályok betartása mellett – erre figyelemmel elenyésző, ami a bűnhalmazat és a további bünteteskiszabási körülmények hiányában a Btk. 82.§ (1) bekezdésében meghatározott enyhítő szakasz alkalmazását is indokolná. Miután azonban a vádlott iszákos életmódjára és önhibából eredő ittas állapotára visszavezethetően halmazatban további önmagukban 3 évig terjedő élet vagy testi épség elleni és garázda jellegű, a társadalmi együttélés szabályait semmibe vevő bűncselekményeket is megvalósított és e bűncselekmények tekintetében a bűnösség foka jelentős, a másodfokú bíróság az enyhítő szakasz alkalmazására lehetőséget nem látott. A szabadságvesztés tartamát ezért az irányadó törvényi minimumban két évben határozta meg. Az ítéltábla a vádlottnak az eljárás tárgyát képező rövid időszakon kívüli rendezett életvitelére, kifogástalan szolgálati múltjára, a megbánására, továbbá arra figyelemmel, hogy a cselekménye a rendelkezésre álló adatok szerint nem a személyiségében rejlő fokozott veszélyességre, hanem átmeneti nehéz élethelyzetére vezethető vissza, a rendszeres italfogyasztással pedig már csak letartóztatása okán is felhagyott, úgy ítélte meg, hogy a büntetés célja – az általános és generális prevenció – az ezidáig előzetes fogvatartásban töltött időre is figyelemmel a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésével is elérhető. Ezért a két évet meg nem haladó tartamú szabadságvesztés végrehajtását a Btk. 85.§ (1) bekezdése alapján próbaidőre felfüggesztette. A próbaidő tartamát ugyanakkor a vádlott eljárás

tárgyát képező időszakban tanúsított életvezetése, a rendszeres és mértéktelen alkoholfogyasztása okán, az e területen való visszaesése megakadályozása érdekében a Btk. 85.§ (2) bekezdésében meghatározott keretek felső határához közeli 4 évben állapította meg és mivel rendszeres figyelemmel kísérését is indokoltnak tartotta a Btk. 86.§ (6) bekezdése alapján pártfogó felügyeletét elrendelte. A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése miatt a közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzte. A törvényszék által alkalmazott foglalkozástól eltiltás büntetés a megváltozott minősítés ellenére, nemét és mértékét illetően továbbra is törvényes, a büntetési célok eléréséhez szükséges, mérséklésére a másodfokú bíróság indokot nem talált, ugyanakkor éppen a vádlott eljárást tárgyát képező bűncselekmények elkövetését megelőző kifogástalan életvezetésére figyelemmel a végleges eltiltást célzó ügyészi fellebbezést sem osztotta.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára és az előzetes fogvatartásban és a házi őrizetben töltött idő beszámítására vonatkozó ítéleti rendelkezések az anyagi jogszabályoknak megfelelnek, azonban azokat a másodfokú bíróság a szabadságvesztés felfüggesztésére figyelemmel a szabadságvesztés végrehajtása esetére rendelte alkalmazni.

A rendőrként, ittas állapotban, lőfegyver használatával, garázda jellegű, és mások életét-testi épségét szándékosan veszélyeztető magatartást tanúsító vádlottat a másodfokú bíróság a büntetett előlethez fűződő hátrányok alól történő előzetes mentesítésre érdemesnek nem találta.

Az ítélet járulékos, a lefoglalt bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezései a törvényszék által az indokolásban felhívott jogszabályhelyek szerint többségükben törvényesek és megalapozottak. Azonban a vádlott által az elkövetés és a lefoglalás idején is engedéllyel, szabályszerűen tartott, bűncselekmény tárgyát nem képező és ahhoz eszközül sem szolgáló, a bűnjeljegyzék 17. tételszám alatti AA008468 gyártási számú ACP pisztoly, valamint a hozzátartozó tárák, a 14. tételszám alatti 24 darab PMC 9 mm LUGER fenékljelzésű töltény, 1 darab tölténytartó doboz és egy darab műanyag tölténytartó, a 15. tételszám alatti 50 darab S&B 9 mm fenékljelzésű töltény, 1 darab tölténytartó doboz és 2 darab műanyag tölténytartó, továbbá a bűnjeljegyzék 19. tételszám alatti 1 darab tölténytartó doboz, 1 darab műanyag tölténytartó és 33 darab MFS BM 9×19 fenékljelzésű töltény és 3 darab PMC 9 mm LUGER fenékljelzésű töltény elkobzása ugyanakkor a Btk. 72.§ (1) bekezdésében meghatározott okok hiányában törvénysértő, arra intézkedés nem alkalmazható. Ezért az elkobzásukra vonatkozó ítéleti rendelkezést a másodfokú bíróság mellőzte. Lefoglalásukat a Be. 320.§ (1) bekezdése a) pontja alapján megszüntette és azokat a Be. 321.§ (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott tulajdonjogát nem érintve a BRFK 01000-821/36246-19/1999.F. számú határozatára figyelemmel az őrzésükről gondoskodó BRFK Rendészeti Szervek Igazgatási Rendészeti Főosztály Rendészeti és Fegyver Engedélyügyi Osztálya (1139 Budapest, Teve utca 4–6.) részére kiadni rendelte.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2018. február 06. napján kelt 24.B.1236/2017/7. számú ítéletét – a tényállás pontosítása és kiegészítése, továbbá az indokolás helyesbítése mellett – a Be. 606.§ (1) és (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseit helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a jogerős ügydöntő határozat meghozataláig a vádlott által letartóztatásban töltött idő a kiszabott szabadságvesztése – a végrehajtás elrendelése esetén – a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámítani rendelte.

Budapest, 2018. év szeptember hó 12. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke
előadó bíró

Dr. Szalai Géza s.k.

Dr. Bíró Emese s.k.
bíró

Záradék:

A Fővárosi Törvényszék 24.B.1236/2017/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.83/2018/10. ítélete folytán 2018. szeptember 12. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. szeptember 12.

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke